

Како да постанем библиотекар?

Ако би просечан српски матурант питао свога брижног родитеља како да постане правник, просечни српски родитељ сасвим једноставно би пронашао одговор: *Заврши, сине, правни факултет!* Ако би, међутим, чедо показивало неодлучност у погледу избора занимања и исказало извесну склоност ка раду у библиотеци, просечни српски родитељ тешко да би одговорио чак и *Заврши, сине, факултет!*

То што просечан српски родитељ мисли да факултетска спрема није неопходна да бисте се бавили нечим тако прозаичним као што је издавање књига, вероватно је само једна, и сасвим нешкодљива, последица чињенице да ни српски библиотекар не могу да се усагласе око тога како се постаје библиотекар. Воле да зађу у туђа дворишта и са одушевљењем причају о иностраним искуствима, прихватају и са много вештине примењују сваковрсне стручне новине и техничке новотарије, осећају да би домаће библиотекарство требало да има бољу позицију у друштву... само никако да јасно кажу да једну од претпоставки успешности оних иностраних библиотекарстава чини – професионално образован кадар!

У земљама Западне Европе, као и у Сједињеним Америчким Државама, зна се сасвим одређено да професионални кадар у библиотекама чини око 33% запослених, да су они завршили најмање дипломске академске студије – мастер из библиотекарства и информатике и да се баве уско стручним, организационо-комуникационим и управним пословима. Србија ће, на путу придруживања Европској унији, морати да прихвати и сличан вредносни систем везан за обављање библиотечке делатности. Хоћемо ли чекати да нам и овом приликом објасне да се калдрмом вози спорије и неудобније него модерним ауто-путем?

Постоји могућност да ове, 2010. године, доношењем новог закона о библиотечкој делатности, начинимо суштинску промену у домену професионализације библиотечке делатности код нас и да, гле логике, у неком наредном, законском року, дођемо до ситуације у којој у библиотекама раде – дипломирани библиотекар. Са основним библиотекарским студијама и мастером из библиотекарства или са основним студијама другог профила и мастером из библиотекарства, али дипломирани, тј. они који су од високошколске акредитоване институције добили одговарајуће звање. Не од библиотеке, јер библиотека и није институција формалног образовања, не на стручном испиту који је реликт једног сасвим другачијег система, и не уверење него диплому која носи одређени број ECTS бодова (European Credit Transfer System – Европски систем преноса бодова) и има међународни значај и важење. Ово, наравно значи темељну промену правне регулативе везане за запошљавање, систематизацију радних места и напредовање у струци, али једино такве промене могу довести професију библиотекара у Србији у равноправну позицију са другим професијама. Једино тако ћемо, у неком будућем далеком тренутку, на питање *Како да постанем библиотекар?* имати шансе да чујемо оно: *Заврши библиотекарске студије, сине!*

У теми овог броја *Панчевачког читалишта* понудили смо неколико модела високошколског образовања библиотекара, као скроман прилог будућој јавној расправи о *библиотекарском закону*. Реагујемо унапред већ и због тога што је, у *Решењу о образовању радне групе за израду Нацрта закона о библиотекама* Министар културе истакао потребу да закон усклади новонастале друштвене односе и савремену домаћу праксу са прописима Европске уније и светским професионалним искуствима, а у Радну групу није укључио представника Катедре за библиотекарство и информатику Филолошког факултета у Београду, наставно-научне јединице која већ 20 година, и са 350 дипломираних студената, нуди конкретан и нашем времену примерен одговор на питање *Како да постанем библиотекар*.

Gordana Sivokic